

Chương 16

Sao Du Lão Nhị Đến Dây

Tôn quân sư chú ý nhìn Du Hữu Lượng, bỗng lạnh lùng lên tiếng:

- Diêu Thiên Vương! Hãy coi dưới nách gã!

Diêu Thiên Vương liền để ý nhìn thì thấy dưới nách chàng có vết sẹo rất sâu.

Hiển nhiên bị lợi kiếm đâm thương. Hiện giờ tuy vết sẹo đã thành tật mà vết tích vẫn rõ ràng. Hiển nhiên chàng đã bị thương trầm trọng.

Tôn quân sư hô:

- Tiểu tử! Ngươi chết đến gáy rồi mà còn giả vờ. Ngươi là môn hạ ai?

Du Hữu Lượng bâng khuâng lắc đầu. Tôn quân sư giơ tay lên tát "Bốp, bốp".
hai cái. Mắt chàng nẩy đom đóm. Máu tươi từ trong miệng ứa ra.

Du Hữu Lượng la lên:

- Các ngươi là bọn cường đạo, không coi vương pháp vào đâu.

Tôn quân sư bật cười đanh ác nói:

- Ngươi cứ giả vờ hoài. Lão gia thành toàn cho ngươi.

Hắn vận chân khí ra bàn tay định đánh một chưởng cho Du Hữu Lượng phải chết. Chưởng thức của hắn vừa đưa ra nửa vời bỗng sau lưng có tiếng thanh âm lão già cất lên.

- Hãy ngừng tay!

Tôn quân sư quay đầu nhìn lại thấy lão già chừng bảy chục tuổi, mình mặc áo vá chằng chịt nhưng rất sạch sẽ.

Cô bé vui mừng la lên:

- Lão gia tử! Lão đến vừa may. Hai người lớn kia không nghe lẽ phải, khinh khi vị đại ca này.

Tôn quân sư ngấm nghĩa lão già hỏi:

- Các hạ là ai? Sao lại can thiệp vào việc của người khác.

Lão già trầm giọng hỏi:

- Tôn Công Phi! Lão phu mong rằng ngươi cút ngay. Ngươi có chịu đi không?

Công Tôn Phi trầm giọng đáp:

- Các hạ biết điều thì đi ngay. Bằng không, ha ha! Bách Độc Giáo...

Lão già tính nét nóng nảy, không chờ hẳn nói hết đã hỏi ngay:

- Công Tôn Phi! Lão phu đã mười mấy năm nay chưa giết người, chẳng lẽ bây giờ cũng không dám hạ thủ?

Công Tôn Phi tính nét thâm trầm. Hắn vừa đối đáp vừa ngẫm nghĩ mà không biết đối phương là ai.

Lão già đột nhiên thò đầu ngón chân ra vạch xuống đất hai gạch, chỗ đất vàng này rắn hơn kim thạch hiện ra một đầu rồng. Tuy chỉ sơ qua vài nét mà linh động như rồng thật. Diêu Thiên Vương la thất thanh:

- Vân Long Ông! Té ra các hạ là bang chúa Cái Bang.

Lão già thủng thẳng đáp:

- Lão phu mong rằng các ngươi cút ngay!

Tôn Công Phi đưa mắt nhìn Diêu Thiên Vương. Hai người không nói gì, buồn rầu trở gót đi ngay.

Tôn Công Phi còn hằm hằm ngó Du Hữu Lượng:

- Tiểu tạp chủng! Chẳng sớm thì muộn lão gia cũng lấy đầu ngươi.

Du Hữu Lượng hai mắt đỏ ngầu. Mặt chàng hãy còn đau rát, trong lòng đang tức giận, lại nghe Tôn Công Phi kêu mình bằng tiểu tạp chủng, chàng không nhịn được thét lên:

- Tôn Công Phi! Ngươi có giỏi thì kêu một lần nữa!

Tôn Công Phi sững sốt, liếc mắt ngó chàng thì thấy nét mặt xám xanh. Trong đời hắn không biết giết đã bao nhiêu là người mà chưa thấy bộ mặt ai phần nộ dữ đến thế. Lòng hắn không khỏi ớn da gà. Nhưng hắn lại buột miệng mắng một câu:

- Tiểu tạp chủng! Người làm gì mà la hét như vậy?

Hắn chưa dứt lời đột nhiên một luồng lực đạo rất mãnh liệt xô tới trước ngực.

Hắn vận kinh chống đỡ, nhưng luồng lực đạo kia rất quái dị, hắn không sao chống nổi. Trước ngực bị chấn động, hắn phải lùi lại năm, sáu bước rồi lồm giọng. Miệng hắn học ra một búng máu tươi.

Diêu Thiên Vương sắc mặt biến đổi, miệng lảm bảm:

- Tây Vực Thiên Tông! Tây Vực Thiên Tông!

Hắn lại nâng đỡ Tôn Công Phi cất bước.

Lão già chú ý nhìn Du Hữu Lượng. Mặt lão lộ vẻ cực kì kinh dị. Du Hữu Lượng chấp tay nhìn lão già nói:

- Đa tạ lão trượng có lòng tương trợ.

Lão già hỏi:

- Các hạ là người thế nào của Đại Thiên Tông ở Tây Vực?

Du Hữu Lượng biết rằng muốn chối cũng không được liền đáp:

- Thiên Tông là gia sư.

Lão già ủa một tiếng rồi nói:

- Các hạ về nói với lệnh sư là Vân Long Ông vẫn không quên cuộc ước hẹn đó.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần, nhưng ngoài miệng lạnh lùng đáp:

- Gia sư cũng không dám quên.

Vân Long Ông cười khanh khách nói:

- Không dám! Không dám! E rằng hiện nay lão khiêu hóa kém trước xa rồi.

Cô bé giục:

- Lão gia tử! Chúng ta nên về thôi.

Vân Long Ông lại nhìn Du Hữu Lượng thờ dài nói:

- Triệu Phụng Hào nhân khi tức giận đấu với Thất Kỳ, đi đến kết quả thập tử nhất sinh. Lão khiếu hóa tuổi già sức yếu, trong hoàn vũ ngoại trừ lão Thiên Tông không còn ai khắc chế được họ nữa.

Lõa nói rồi rảo bước đi ngay. Cô bé đi hai bước bỗng quay lại cười hì hì nói:

- Này! Đại ca vừa rồi đã làm cho người ta phải hoảng sợ.

Du Hữu Lượng nở nụ cười nhăn nhó, nhìn hai người đi xa rồi chàng tự hỏi:

- Triệu lão gia và Vân Long Ông đều là những nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm.

Không hiểu họ có ước hẹn với sư phụ điều chi?

Trong lúc nhất thời chàng nghĩ không ra. Đột nhiên trong óc vụt qua một ý niệm, chàng tự hỏi:

- Không hiểu cuộc đại hội Trường An ra làm sao? Chẳng lẽ Du thị huynh đệ bị hại rồi?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ trong rừng có tiếng người huyên náo. Một người tức giận thóa mạ:

- Làm hòa thượng mà không ở chùa thanh tu là điều rất không nên, lại còn sinh chuyện rắc rối. Coi chừng lão gia đưa người về Tây Thiên.

Tiếng người khác cất lên:

- A Di Đà Phật! Bàn tăng thấy án đường của các hạ nổi màu hắc ám muốn trở đường sáng để làm duyên mà các hạ lại u mê không tỉnh. Hỡi ơi!

Thanh âm này Du Hữu Lượng nghe rất quen tai. Chàng nhận ra là ai rồi.

Chàng được trời phó cho tư chất đặc biệt. Tiếng ai cũng chỉ nghe qua một lần là nhớ được ngay. Chàng mừng thầm trong bụng miệng lầm bầm:

- Thiên Cơ hòa thượng đã tới rồi.

Thanh âm ồn ào lại la lên:

- Hòa thượng! Lão có nhường lối hay không?

Thiên Cơ hòa thượng lạnh lùng đáp:

- Muôn lạng hoàng kim đối với thí chủ phỏng có là bao. Người ta thường nói "của đi thay người", thí chủ sắp bị họa đao kiếm còn tiếc vàng bạc làm chi? Ha ha!

Bây giờ thí chủ cho ra trăm lạng hoàng kim thì bản tăng sẽ hóa giải cho.

Người kia lạnh lùng đáp:

- Hòa thượng là ai? Sao lại dấu đầu hở đuôi như vậy, đâu phải là hảo hán?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- A Di Đà Phật! Bản tăng ở ngoài thành Nam Xương mong thí chủ hóa duyên cho mười tám mạng người.

Người kia tức giận gầm lên:

- Đúng là ác hòa thượng! Coi chiêu đây!

Thiên Cơ hòa thượng chậm rãi đáp:

- Thí chủ dọc đường đã giết nhiều người vô tội, nay bị bản tăng bắt gặp. Xin thí chủ làm theo công đạo.

Người kia không nói gì nữa vung song chưởng đánh ra. Du Hữu Lượng ở trong rừng nghe chưởng phong vù vù, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này chiến đấu kịch liệt với Thiên Cơ hòa thượng thì e rằng hán cũng là đồ đệ Bách Độc Giáo.

Đánh nhau hồi lâu, Thiên Cơ hòa thượng bỗng lùi lại mấy bước quát hỏi:

- Thí chủ là nhân vật thế nào với Kỳ Bàn lão quái?

Người kia cất giọng âm trầm đáp:

- Lão đã biết lai lịch của đại gia thì không thể để sống được nữa.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Nếu lão quái thân hành tới đây, bữa nay bản tăng cũng kêu lão đưa ra công đạo.

Đại sư là một vị sát tinh nơi cửa Phật, muốn trừ ác cho đến tận gốc, lão không nói nữa đánh liền. Cuộc ác chiến mới khai diễn Thiên Cơ hòa thượng đã ra đòn rất nặng, nhưng người kia công lực cực kì cao thâm đánh với nhà sư vẫn giữ được thế quân bình.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một người xuyên vào rừng, tốc độ mau lẹ phi thường.

Du Hữ Lượng nhanh mắt nhận ra được người này chính là Thái Bình đạo trưởng ở phái Võ Đang.

Người kia vừa thấy Thái Bình đạo trưởng, đột nhiên há miệng ra. Lập tức một làn mù trắng bay ra mờ mịt. Làn mù trắng mỗi lúc một dày, đứng đối diện không nhìn rõ mặt. Người kia được làn mù trắng che kín chạy đi mất tích.

- Thiên Cơ sư huynh! Người này là đệ tử của Kỳ Bàn lão quái mà sao cũng học được môn Chưởng Nhãn Vân của Bách Độc Giáo?

Thiên Cơ hòa thượng hỏi lại:

- Thái Bình đạo huynh! Tiểu tăng không hiểu ý đạo huynh nghĩ sao?

Thái Bình đạo nhân đáp:

- Theo nhận xét của bản đạo thì giữa Kỳ Bàn lão quái và Bách Độc Giáo e rằng có mối liên quan rất mật thiết.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Sự phỏng đoán của đạo huynh rất hợp với ý kiến của tiểu tăng. Như vậy quả là điều bất hạnh vì Bách Độc Giáo như hổ thêm cánh. Hỡi ơi!

Thái Bình đạo nhân nói:

- Ngày trước Kỳ Bàn lão quái đã tỉ đấu với gia sư một lần. Trong ngàn chiêu lão thua mất nửa chiêu. Lão bụng dạ hẹp hòi vẫn tức tòi về chuyện đó, không chừng vì thế mà lão gia nhập Bách Độc Giáo. Có điều lão là người cao ngạo thì sao lại chịu khuất thân dưới quần Bách Độc giáo chủ mới thật là kì!

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Bản tăng được nghe gia sư nói:

Kỳ Bàn Lão Quái lần trước bị bại về tay Vô Vi sư bá, trong lòng không phục. Nhưng lần này lão bị thảm bại, không phục cũng không được.

Thái Bình đạo nhân hỏi:

- Có phải lão bị thua về tay Triệu Phụng Hòa?

Thiên Cơ hòa thượng gật đầu đáp:

- Phải rồi! Nghe nói Triệu lão gia thi triển liên tiếp bảy thứ kì môn võ công mà Kỳ Bàn Lão Quái chưa từng nghe thấy, nên lão phải thua chạy. Sau Triệu

lão gia nhận lời ước hẹn với bảy tay tuyệt đỉnh võ lâm. Bảy người vây đánh, e rằng... e rằng...

Thái Bình đạo nhân ngắt lời:

- Võ công của bọn Thất Kỳ cũng cao thâm vô cùng, chỉ kém Phù Vân sư bá một chút. Nếu bảy người bọn họ hiệp lực thì khắp thiên hạ khó có một ai thắng nổi.

Thiên Cơ hòa thượng thở dài nói:

- Đạo huynh! Chúng ta tìm kiếm người mấy ngày trời chẳng thấy tong tích chi hết. Vì rượt theo tên tiểu tặc này lại trở về đến khu phụ cận thành Trường An.

Cuộc anh hùng đại hội e rằng sắp khai diễn đến nơi. Theo ý kiến của bản tăng thì chúng ta đến đó tham gia, may ra nghe được tin gì chẳng?

Thái Bình đạo nhân vỗ tay khen phải. Hai người liền rảo bước đi về phía thành Trường An.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đã điếm ngã bọn giáo chúng Bách Độc Giáo ở tửu lâu, sau lại phóng chưởng đá thương Tôn Công Phi, e rằng khó lòng giữ kín được lai lịch.

Bỗng nghe có tiếng người từ trong rừng vọng ra. Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Mới một buổi sáng mà đã thấy nhiều cao thủ võ lâm như vậy. Thành Trường An quả nhiên là nơi rồng ẩn, cọp nấp.

Chiều mỗi lúc một tối đen, Du Hữu Lượng theo đường nhỏ tiến về phía trước.

Làn gió nhẹ thổi vào mặt khiến chàng thấy hơi lạnh.

Du Hữu Lượng vừa đi vừa ngẫm nghĩ. Trong đầu óc chàng rất nhiều nghi vấn mà không tìm ra được manh mối. Chàng tiếp tục cất bước tiến vào khu núi non, bốn bề quanh hiu kinh người. Ngoài tiếng gió thổi ngọn cây rì rào, không còn thanh âm nào khác.

Đột nhiên chàng cảm thấy tựa hồ ngoài chàng còn có một người khác đang đi trong khu vực núi non này. Chàng dừng bước, lắng tai nghe thì chẳng thấy gì.

Chàng đâm ra hoài nghi không hiểu tại sao mình có cảm giác như vậy?

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu tiếp tục cất bước. Chàng đi được một đoạn thì cảm giác vừa rồi lại nổi lên trong đầu óc, chàng còn tin tưởng hơn có người thân bí trong khu núi non này. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra.

Du Hữu Lượng không nhìn được đứng vào chỗ tối để suy nghĩ. Bốn bề vẫn tịch mịch khiến chàng càng thêm hồ đồ. Giữa lúc ấy, vành trăng huyền ảo từ trong đám mây chui ra, chiếu ánh sáng xuống trần gian. Bóng những ngọn núi cao chênh chéch nằm dưới đất.

Du Hữu Lượng cúi đầu nhìn xuống. Đột nhiên chàng thấy dường như có một bóng đen thoáng qua rồi mất hút. Chàng dương mắt lên nhìn lại thì dưới mặt đất chỉ có bóng ngọn núi chiếu xuống, ngoài ra không có vật gì khác.

Chàng chau mày ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu nhìn lên thấy thế núi dựng đứng, đường núi quanh co. Chàng nhìn theo ngược lên trong lòng chột tỉnh ngộ. Chàng cúi xuống đất nhìn quả nhiên lại thấy một bóng đen vụt qua.

Du Hữu Lượng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Tất trên núi còn có người đang đi, vì họ theo đường quanh co nên cách một lúc lại thấy bóng xuất hiện lướt qua mặt đất.

Chàng lẩm bẩm:

- Bóng người này tốc độ rất mau, nhất định môn khinh công của họ vào bậc thượng thừa. Có lẽ lúc đầu tiên ngẫu nhiên ta thấy bóng này cử động rồi từ đó trong lòng nảy ra cảm giác kì lạ.

Chàng nghĩ thông suốt rồi chẳng lấy chi làm kì dị nữa, vì trên núi có người võ lâm dạ hành là chuyện thường. Chàng cười mình khéo đa tâm.

Du Hữu Lượng tiếp tục cất bước. Sau khi quanh một góc núi đường đi lên dốc, chàng cũng vòng vèo theo đường sơn lộ mà tiến. Khi chàng lên tới đỉnh núi, chợt một làn gió nhẹ thổi tới đem theo tiếng người văng vẳng.

Du Hữu Lượng lập tức dừng bước, vội ẩn vào sau một tảng đá núi. Bỗng nghe phảng phất có tiếng người nói:

- Nếu vậy thì... y không chịu rồi...

Tiếp theo là thanh âm người khác:

... Xem chừng... như thế không được..... Du Hữu Lượng cảm thấy thanh âm khá quen thuộc nhưng vì cách xa thành ra tiếng nói không rõ lắm nên chẳng thể đoán định được là ai. Chàng liền nhất quyết tiến gần lại thêm chút nữa để nghe

ngóng. Không ngờ chàng đi thêm một đoạn, thanh âm càng thêm hồ đồ. Chàng nghi ngờ tự hỏi:

- Chẳng lẽ họ ở phía sau mình?

Nhưng chàng lại nghĩ không thể thế được. Bất giác chàng quay đầu nhìn qua mé tả thì thấy có một nẻo đường tối tăm rất ẩn bí. Du Hữu Lượng liền qua đường nhỏ đi thêm mấy trượng. Bây giờ thanh âm đã rõ hơn. Bỗng nghe một người hỏi:

-... Ông bạn nói với lão làm sao?

Một người khác cất tiếng khịt mũi trầm giọng hơn:

- Tại hạ hoàn toàn theo biện pháp của các hạ mà nói, song chẳng được việc gì.

Tiếng người nói trước vang lên hỏi:

- Ông bạn có đưa giáo lệnh cho lão coi không?

Người nói tiếng mũi đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đưa rồi.

Người nói trước lại hỏi:

- Lão ngó thấy rồi bảo sao?

Người nói tiếng mũi đáp:

- Lão coi rồi cười lạt nói:

"đây là đồ chơi của các vị, không can thiệp gì đến lão phu".

Người nói trước hắng giọng một tiếng rồi hỏi; - Lúc ông bạn bỏ đi lão có nói gì không?

Người nói tiếng mũi đáp:

- Lão ngồi xuống đóng cò xua tay không nói chi hết.

Người nói trước cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Lão chẳng biết điều chút nào.

Du Hữu Lượng nghe tới đây đã nhận ra người nói trước là ai rồi. Trống ngực đánh hơn trống làng, chàng không ngờ Du lão nhị thần bí lại xuất hiện nơi đây.

Chàng cơ hồ không nhẫn nại được muốn xông ra, nhưng bản tính dày công hàm dưỡng chàng vẫn cố nén được cơn xúc động, lẳng lặng nghe tiếp.

Người kia lại nói:

- Chuyện này cả đi lẫn về đường xa mấy ngàn dặm, còn vượt núi qua sông, xuyên sa mạc. Cái mạng già cơ hồ muốn chết. Thế mà lão lờ đi chẳng gì đến, lão huynh bảo có tức không?

Du lão nhị đáp:

- Dù người nào căm tức lão cũng không dám đắc tội với lão, nói năng vẫn phải giữ lễ cung kính.

Người kia hỏi:

- Không hiểu còn hai đường nữa kết quả ra sao?

Du lão nhị đáp:

- Theo nhận xét của lão phu thì chắc là cũng trở về không.

Về sau họ nói gì Du Hữu Lượng không nghe rõ nữa. Chàng chú ý lắng tai hồi lâu, chẳng thấy động tĩnh gì. Chàng yên tâm ngồi nguyên chỗ bụng bảo dạ:

- Ta hẳn chỗ này nếu chúng đứng dậy đi, tức nhiên ta có phát giác. Chỉ mong chúng đừng dời khỏi nơi đây, còn ta chờ bao lâu cũng được.

Du Hữu Lượng chờ một lúc nữa vẫn không nghe thấy tiếng nói chuyện mà cũng chẳng thấy tiếng bước chân, bất giác nảy dạ hoài nghi. Lập tức, Du Hữu Lượng vừa cúi mình rón rén bước đi. Chàng đoán chừng chỉ đi quanh hết phiến đá trước mặt là tới chỗ phía sau tảng đá lớn, và cho rằng hai người kia ngồi ở đó.

Nhưng chàng đi quanh hết phiến đá lớn cũng chẳng thấy gì.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi, chàng quanh quẩn tìm một lúc nữa rồi tiến về phía trước một đoạn đường cũng không phát hiện ra được bóng hai người kia.

Chàng nhớ lại tình hình vừa qua, tưởng là hai người chẳng thể bỏ đi mà không phát ra tiếng động. Như vậy chàng càng thêm băn khoăn trong dạ.

Du Hữu Lượng tìm quanh quẩn một hồi rồi ngồi xuống tựa lưng vào tảng đá lớn. Lúc này bỗng trời nổi gió to. Bên tai nghe vù vù, Du Hữu Lượng cố nghĩ mãi mà không tìm được lí do hai người kia đột nhiên mất biến từ lúc nào?

Bất thành linh có tiếng người lọt vào tai:

- Các hạ đi nhanh thêm một chút được không? Chúng ta nên đi bây giờ cho tiện.

Một thanh âm khác đáp lại:

- Được lắm! Được lắm, ông bạn hãy đi trước đi.

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn quanh không biết thanh âm từ phía nào vọng lại.

Chàng chợt động tâm cơ, dán tai xuống mặt đất thì quả nhiên phát giác thanh âm từ dưới đất đưa lên. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra bọn chúng đi xuống lòng đất. Vậy gần đây tất có cửa hầm. Bọn chúng mà đi lên một cách bất ngờ thì ta ngồi đây có điều không ổn.

Chàng lồm cồm đứng dậy rồi vọt qua phiến đá lớn ẩn vào trong bụi cỏ rậm.

Du Hữu Lượng vừa ẩn mình xong thì phía trước có động. Chàng dương mắt lên nhìn bóng người thấp thoáng. Người đi trước chính là Du lão nhị. Du lão nhị đi qua rồi mà phía sau không có người đi theo, Du Hữu Lượng lấy làm kì tự hỏi:

- Còn người nữa sao lại không ra?

Chàng đang nghi hoặc bỗng thấy Du lão nhị xoay mình quay đầu về phía đồng đá lớn lên tiếng:

- Quanh đây không có ai hết. Các hạ cứ ra đi.

Du Hữu Lượng ngấm ngấm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Không hiểu người kia là ai. Cứ tình hình này hẳn là một nhân vật rất thần bí. Ở giữa vùng sơn dã hẳn vẫn không dám lộ diện một cách mạo muội. Ta phải chú ý xem hẳn là nhân vật thể nào.

Bỗng thấy sau đồng đá có tiếng động khẽ rồi một người từ từ đứng lên. Du Hữu Lượng nhìn rõ người này mặt vuông mũi dài, phong độ bất phàm nhưng rất lạ mặt.

Du Hữu Lượng sững sốt vì người kia đang bước tới đột nhiên sau đồng đá lại có người thứ ba chậm chạp đi ra.

Du Hữu Lượng kinh hãi nghĩ thầm:

- Xem chừng sau đồng đá này là một nơi rất kín đáo. Đối phương đã có người vào đó ẩn thân từ trước.

Nghĩ tới đây chàng không khỏi ngâm ngâm kinh hãi, chẳng hiểu mình vừa đi lại tìm kiếm có bị người này theo dõi không?

Người thứ ba đi tới, Du Hữu Lượng nhìn rõ mặt hắn che bằng một tấm khăn đen, chỉ để hở cặp mắt nên càng ra vẻ thần bí.

Du Hữu Lượng ngơ ngác nhìn người che mặt bằng tấm khăn đen, bỗng chàng phát giác ra dường như là người quen. Đầu óc chàng xao xuyến mà chính chàng không hiểu vì lẽ gì.

Người che mặt không nói nửa lời, đi đến bên đường. Du lão nhị quay lại khẽ hỏi:

- Ngoài cái đó, y còn dặn điều gì nữa không?

Người che mặt hắng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng lão Du đối với người này tỏ vẻ rất cung kính. Hiển nhiên người che mặt phát lệnh cho hắn. Ta thử chờ xem họ còn nói với nhau những gì?

Chàng đang ngẫm nghĩ, người che mặt vẫn không nói gì, người mặt vuông mũi dài cười lạt hỏi:

- Lão Du! Cuộc anh hùng đại hội lần này nghe đâu kế hoạch trước đều bị phá tan. Thế thì còn ai dám giao công việc trọng yếu cho lão nữa?